

DADZIS

1977

23

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS,
IZNĀK
KOPŠ
1937. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

1+1+1+1,12=4,12

bojāta lapa

VAI VAJADŽĪGI SIMT GUDRIE?

Viens muļķis varot uzdot vairāk jautājumu, nekā simt gudro spēj atbildēt. Nemsim kaut vai divus jautājumus: «Ko cilvēki dara ar koferiem?» un «Kāpēc tik lēni virzās uz priekšu kolhozu ciematu būvē?» Ja pirmais jautājums tiešām šķiet stipri vientiesīgs, tad par otru to nevar teikt. Un tomēr atbildes uz šiem jautājumiem ir samērā cieši saistītas.

NEPLISTOŠO TRAUKU NOSLĒPUMS

Solišana ir dažu darbinieku vaļasprieks. Ikviens, kas nav galīgi ragā sakaltis askēts, tā viņi spriež, var atļauties nelielu izklaidēšanos. Un Cēsu rajona SCO vadītāji izklaidējas jau vairākus gadus.

Atcerēsimies tos saldus vārdus, ko no viņiem savā laikā dzirdēja «Sarkanā karoga» kolhoznieki:

— Jums sapņos rādās glits, labiekārtots kolhoza centrs un tanī jaukas ligzdiņas, ko sauc par individuālajām mājām? Brīnīšķīgi! Cik vajag? Sākumam tikai divas? Sīkums. Kravājiet mantas koferos! Galvenais — lai nesaplīst glāzes un glāzītes.

Tāču pienāca un pagāja 1976. gads. Mantas, kā bija, tā palika sasaiņotas koferos, jo mājīgas neuzbūvēja.

Domājat, šis fakts celtniekus kaut cik satrauca? Diez vai. Ja plāna izpildē gadijušies kādi sīki robiņi, tos vienmēr var aizsegt ar lielajiem objektiem. Bet šādas tādas mājiņas ļoti vienkārši pārceļ uz nākamā gada plānu.

Pienāca tas nākamais gads. Atkal pagāja... Bet līdz rudenim nekas prātīgs uzcelts

nebija. Kas tad lai būtu, ja no 32 tūkstošiem rubļu, kas paredzēti divu māju celtniecībai, apgūti izrādījās nepilni desmit tūkstoši?

Un vai tas ir slikti? No celtnieku viedokļa — nē: trauki pārceļoties nav plīsuši, nauda ietaupīta, būvmateriāli ietaupīti... Isi sakot — kas guļ, tas negrēko.

KRĀJKASES KONKURENTI

Bijis tik papīrs, gan jau liguma teksts allaž iestādē atradīsies. Nav grūti pārliecināties, ka 1973. gadā Cēsu Remonta un celtniecības pārvaldes rakstāmgaldos netrūka ne viena, ne otra. Un, lūk, minētā iestāde piedāvāja savus pakalpojumus Mārsnēnu kolhozniekiem:

— Rublis mīl būt skaitāms, apgrozāms un ieguldāms derīgā pasākumā. Vai individuālās mājiņas kolhoza centrā nav apsveicama būšana?

— Ir, — piekrita kolhoznieki un noslēdza līgumu par divu mājiņu celtniecību.

— Jums pašiem labāk, ja visu summu iemaksāsit tūlīt. Zināms, kā ar to naudu mēdz būt: te ir, te iztērējas. Bet pie mums — tikpat kā bankā...

— Pareizi gan, — mārsnēnieši atkal piekrita un atdarīja makus.

Tāpat 1975. gadā rīkojās Raiskuma kolhoznieki, kas arī noslēdza līgumu ar Cēsu SCO par divu individuālo māju celtniecību un iemaksāja 25 procentus no tām paredzētās summas. «Ahā!» kāds zinātais iesauksies. «Mājiņu tikotāji tagad sēž uz koferiem...» Un, jāatzīstas, viņš nebūs kļūdiņies.

Bet tāpēc jau RCP vadītāji nekrīt izmīsumā: plāns tiek pildīts šā vai tā — uz lielo

objektu rēķina. Jo RCP vadītājiem nav sliktākas galvas par SCO viru galvām. Darba rādītāji to skaidri apliecina. Turklāt, no finansu viedokļa raugoties, veikta spoža operācija: kolhoznieku nauda ieguldīta tikpat kā krājās, bet procenti par to nevienam nav jāmaksā.

ARĪ PRIEKUĻOS...

Pieprasījums pēc koferiem pēdējā laikā manāmi cēlies arī citās Cēsu rajona saimniecībās, kur jāceļas jaunajiem ciematiem. Priekuļi šajā ziņā nav izņēmums. Iemesli tie paši, kas iepriekšminētajos gadījumos: cilvēki pošas uz centru, bet nav organizācijas, kas uzņemtos būvdarbus. Ja ir atšķirība, tad tikai gluži formāla. Mārsnēnos un Raiskumā celtnieki solīja un nebūvēja, bet Priekuļos — ne sola, ne arī būvē.

— Mēs ceļam vienīgi saliekamās mājas, — paskaidro Cēsu PMK vadītāji.

— Mums nav nepieciešamo jaudu, vairāk nevaram uzņemt, jau tā krājas neuzcelti objekti, — saka SCO pārstāvji.

Patī Priekuļu selekcijas un izmēģinājumu stacija arī atsakās būvēt šīs mājiņas saimnieciskā kārtā.

Iespējams, ka ikvienai no minētajām organizācijām ir daļa taisnības. Bet kā ir ar rezervēm? Diez vai būs pareizi apgalvot, ka tādu nav ne SCO, ne PMK, ne arī pašai saimniecībai. Tāpēc, šķiet, nebūs vajadzīgi simt gudrie, lai atbildētu uz raksta sākumā uzdotajiem jautājumiem. Atbildes, kā redzat, izriet no faktiem.

M. OSIS

bojāta lapa

— IEGĀDĀJIES TELEVIZORU!

I. MELGAILI

— JŌS MU GAN ESAT IZLAIDUSIES! JAU VESELS GADS PAGĀJIS, KOPŠ NOASFALTEJĀM, UN TIKAI TAGAD SĀKAT LAUZI!

Komatiņš

Rezolūcija ieslīpi uz pieprasījuma vēstules bija īsa un kodolīga: «Tūlīn izsniegt nevar atteikt!»

Zem svītras priekšnieka paraksts, datums un punkts.

Berkis nebija impulsīvas dabas cilvēks un neatzina steigu svarīgu lietu kārtošana. Pārlasījis rezolūciju, viņš sāka studēt pašu pieprasījumu. Kāds Ripaunieks lūdza izsniegt dēlus, 0,5 m³ neatliekamai remonta vajadzībai.

— Un kas par to, ka neatliekamai vajadzībai? — Berkis noburkskāja zem deguna. — Visiem vajadzības, visi prasa, it kā mūsu noliktava būtu labdarības iestāde! Un, vispār, kas ir šis Ripaunieks?

Parasti iesniegumu saturs Berki interesēja maz, galvenā vaduguns viņam bija rezolūcija. Ja dots norādījums izsniegt — lūdzu! Ja atteikt — piedodiet, bet objektīvu iemeslu dēļ nav iespējams! Pašiem nav, neko nevaram darīt...

Taču šoreiz...

Berkis iedziļinājās rezolūcijā vēlreiz.

— Tūlīn izsniegt?... Hm, tad šeit vajadzētu būt pieturas zīmei, bet nav ne komata, ne punkta. Ko darīt?

Vakaros gultā Berkis dažreiz mēdza lasīt Šerloku Holmsu, tāpēc deduktīvā domāšana viņam nebija sveša.

-- Varbūt komatu novietot aiz «Tūlīn izsniegt nevar»? Tad viss uzreiz kļūtu skaidrs. Nevar izsniegt, jāatsaka un — gaisū, tā sacīt, taciņu. Bet tagad, Berki, viss uz tavu atbildību, un kā vienā, tā otrā gadījumā tu vari dabūt pa kaklu!

Berkis nopūtās, atcerējās savu principu, ka katram papīram zināms laiks jānogūlas, un iestuma pieprasījumu atvilktnē.

Dienas nogalē iezvanījās telefons. Klausulē runāja nepazīstama balss:

— Šeit Ripaunieks. Kā ar dēliem?

— Šobrīd nevaram, biedri Ripauniek, būs jāpagaida... Saprotu, saprotu, rudens nāk un ziema nāk, tomēr... Ko? Rezolūcija?... Jā, protams, bet mēs nevaram tā uzreiz... Pazvaniet piektdien vai, visdrošāk, pirmdien! Uz redzēšanos!

Berkis noslaucīja pieri. Nolādētie dēli un sasodītā rezolūcija! Vai tiešām viņš būs spiests iet pie priekšnieka un pārjautāt, ko isti darīt? Situācija augstākajā mērā nepatīkama. Var nodomāt, ka tu esi izlēcis, piekasīklis priekšnieka neprecizitātēm. Ļoti nesmalkjūtīgi un neizolīdi, dārgais Berki. Nē, nē, tāds Ripaunieks var vēl pagaidīt. Līdz pirmdienai varbūt viss noskaidrosies pats no sevis un izrādīsies, ka Berkis veltīgi laužīs savu galvīņu.

Pienāca pirmiena, taču dēļu jautājums nebija pavisam izšķirts uz priekšu ne par sprīdi. Toties jau no paša rīta piezvanīja Ripaunieks un noprošīja pavisam īsi:

— Kad būs dēļi?

— Es atvairinos... — Berkis dzēlīgi iesāka, bet Ripaunieks netaktiski pārtrauca viņu pusvārdā:

— Atvainoties vajadzēja agrāk, šodien gaidīt vairs nevaram. Ja dēļi pēc stundas nebūs izrakstīti... Es ceru, jūs mani sapratāt, biedri Berki?

Berkis saprata. Acīmredzot šis Ripaunieks nav ar pliku roku nemams. Smagi nopūties, nelaimīgo iesniegumu rokā, viņš nedroši pavēra ar ādu apsistas kabineta durvis.

— Biedri priekšniek, es sakārā ar Ripaunieka iesniegumu par dēļiem. Šeit jūsu rezolūcijā... ēē... pietrūkst viens komatiņš...

— Ripaunieks no remonta iecirkņa? Jā, jā, šis jaunais brigadieris ir centīgs, bet traki kašķīgs cilvēks. Vai tiešām pats nevarēji ar viņu tikt galā?

Priekšnieks pasniedzās, paņēma pieprasījumu un, uzmetis tam skatienu, pasmaidīja.

— Ak, komatiņš, tu saki? Patiesām! Nu labi... — izņēmis no plastmasas ieliktņa pildspalvu, priekšnieks iesnāpa rezolūcijā treknu komatu un atdeva iesniegumu Berkim.

— Lūdzu, viss kārtībā. Ceru, tagad tev ar Ripaunieku domstarpību nebūs!

Izgājis koridorā, Berkis apstājās un ar acīm ieurbās pārlabotajā rezolūcijā:

«Tūlīn, izsniegt nevar atteikt!»

Z. DONIS

— UN JOS PĒC ŠITA VEL ĻUĻĶĒJAT!

Jā tā padomā...

Atbilstošs

— aizbraukt uz Venēru un atpakaļ; satikt Dobelē uz laas Dīnu Lolobridīdu; sagaidīt pastu dienu.

Neatbilstošs

— cigarešu vietā sūkt karamēles; pārslēgties no automašīnas ievadīdu režīma; domāt, ja līdz tam neesi to darījis.

Starp

— noskaņoties, kā cits sapņo bēlo laimesku; atgriezties no zvejas tukšām rokām; neizturēt iestāžu pārbaudījumus divās augstskolās pēc kārtas.

Čūp

— aizmukt no restorāna nesmekstājūkam rēķino; kīlīzēt izrādīt, kur neesi redzējis; spāņot uz ciēm no plektā slāva.

Ļūst

— ticēt, ka «Daugava» atgriezties augstākajā lū bēlo līgā; vēst sapņu pilis no labiem nodomāni; bet pēc tūlīs veļes kvīlī krakstīlīgā Dobelē.

REZŪPA LAGANOVSKA padēls

Starp citu

Par laimēm puikām atrina tos, kurus var aizbēgt pēc pudeles.

Mācītiņā šāps dziesmu — lai lūmīdnieku dziedāpīņu.

Arī strīdīgajiem augļiem mēdz būt pūdošas garši.

Tā, ka bērns nes slāpī, izdomājūli āmēnu smekstāpīji.

Arī vēluatīgākajiem smāpīstāpēm novēl dzīvot īgus gadus...

Ar āmēnu zobu uz citu — tas pārsnāz par pūdošas zobu.

Ožu pūstā daudz Bek aiz ausis, bet maz pūstā pūstā.

Man šāps bezizejas stāvokļa, kurā smekstāpīji.

Lai smekstāpīji kas citam aiz ēdas, — smekstāpīji lai tūlī vīlī ādu pār acīm.

Smekstāpīji pasaulē tikai caur kasei laimē.

Smekstāpīji, kas mācīti, studēt, pūstāpīji smekstāpīji — tik un šāps smekstāpīji.

ARMĒS LĒMĒ

— SKAIDRI REDZAMS, KA SĒJMAŠINAS TE IR BIJUŠAS...

T. SERGIJENKO

Pieci saniknoti viesmīļi

Spainels kafejnīcā sastrīdējās ar kādu tipu. Kamēr sašutums nebija pārgājis, viņš pakampa sūdzību un ierosinājumu grāmatu un ierakstīja garu, tēlainu sūdzību par to, ka šādiem subjektiem ļauj uzturēties kafejnīcās: «Rupjš, nesmalkjūtīgs, absolūti bez intelekta, klausās tikai sevi.»

Pēc divām nedēļām Spainels saņēma vēstuli no sabiedriskās ēdināšanas uzņēmuma: «Jūsu sūdzība izskatīta kafejnīcas kolektīva sapulcē. Spriežot pēc pazīmēm, ar kādām bijāt rakstu-

rojis savu galda kaimiņu, secinājām, ka jums bijusi darīšana ar pieciem mūsu darbiniekiem. Jūs minējāt pelēkus, izpūrušus matus — tādi ir Žvirblim. Loti garš augums savukārt ir Laipnam. Kreklu ar siena šķūni uz muguras nēsā Maikste. Kārpa virs uzacs ir vecajam Pētermanim. Bet piektais, Dille — ar likām kājām, nestrādā vis kafejnīcā, bet gan restorānā «Bura» bārā. Viņš acimredzot bija atnācis pie kolēģiem ciemos.

Nav saprotams, kā šie mūsu darbinieki, kas strādā dažādās

maiņās (un viens pat citā uzņēmumā), visi gadījušies pie Jūsu galda. Zīmīgi, ka viņi kategoriski noliedz savu vainu, kas liecina par iepriekšēju norunu.

Visiem pieciem izteikts rājiens un noņemta premiālā pieņemšana par to, ka viņi izturējušies netaktiski, dezorganizējuši sabiedriskās ēdināšanas ritmu, ielaizdamies garās, neauglīgās sarunās ar klientu.

Ar cieņu tehnologs Irbe.»

— Saki nu viens cilvēks! — Spainels pārsteigts izdvesa, gro-

zīdams pirkstos oficiālo atbildi. — Būšu bijis pilnā, vai. Piecu vietā man ir rādīties viens...

Un, gandarīts par atsaucību, ko konfliktā bija parādījusi uzņēmuma administrācija, viņš priecīgs āva kājas. Iai aizstaigātu uz kafejnīcu un izdzertu kādu tasi kafijas ar balzamu. Viņam pat prātā neienāca, ka tur viņu jau divas dienas gaida četri saniknoti viesmīļi un viņu kolēģis — bārmenis no «Buras».

KATRĪNA BOZIS

CILVĒKU labirdības visjaunākais variants

Dzīvo pasaulē trīs braši vīri — Jurijs, Aleksandrs un Konstantīns. Vakaros līdz šim viņi parasti visi kopā aktīvi atpūtās.

Un tad reiz Jurijs teica:

— Mans jaunais kreklis pavisam nosmulēts. Vai tāds drikstu uz ielas rādīties?

— Nedrīkst vis, — abi pārējie piekrita.

— Bet kas mazgās? — Jurijs nerimās.

— Es taču ne...

— Skaidrs, ka ne... — abi pārējie piekrita.

— Redz, kā sapratāties, — Jurijs tūlīt devīgi no kabatas izvilkā smēķus. — Tāpēc jums man jāpalīdz.

— Jāpalīdz? — abi pārējie gari novilkā,

jo viņiem vismazāk patiktu mazgāt kreklus, turklāt vēl cita.

— Ar savām gaišajām galvām, — Jurijs paskaidroja.

— Tad tā lieta var iet, — skanēja priecīga atbilde, jo kurš kārtīgs vīrs savu galvu neuzskatīs par gaišu.

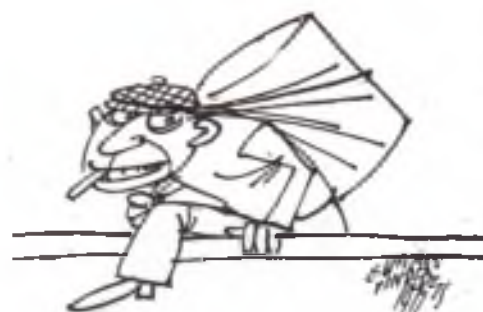
Pēc pāris dienām kādā vakarā tā lieta arī gāja valā. Tā kā Jurijs Rīgas elektro-

mašīnu rūpnīcā strādāja par autokāra vadītāju, pat vēlā vakara stundā viņš te jutās kā savās mājās. Un tā trīs brašie vīri

patērēja laiku, kad Jurijs rūpnīcā pagalmā

Nepagāja ne pāris minūtes, kad velas mazgājamā mašīna «Rīga-8» jau bija Jurijs personiskais īpašums.

Tātad kreklus mazgāšanas problēma tā kā būtu atrisināta. Tomēr cilvēks nekad nesamierinās ar sasniegto. Tāpēc kopā ar drau-

giem Jurijs rūpnīcas teritorijā iegādājās arī centrifūgu «Centa», bet nedaudz vēlāk divas velas mazgājamās mašīnas «Rīga-13».

Tiktāl viss būtu kārtībā. Ieslēdz mašīnas un mazgā kreklus svilpodams. Bet jauna acs noskauda Jurijs attapību. Tāpēc drīz

tādas mašīnas gadījušās. Ko nu lai atbild, ja par to gaišās galvas nemaz nebija domājušas?

Tomēr vislielākie pārsteigumi sākās nedaudz vēlāk. Milcīcijas darbinieki ieradās cehā «M2» un sacīja:

— Jums nozagtas divas velas mazgājamās mašīnas un viena centrifūga.

— Nekas nav nozagts, — viņiem atbildēja ceha priekšnieks E. Maļejevs. — Kāds mums ceļ neslavu.

— Tik tiešām mašīnas nozagtas!

— Nav. Agrāk darbojās automātiskais gatavās produkcijas skaitītājs, bet, kad tas sabojājās, sākām skaitīt paši. Un visvairāk mēs uzticamies sev, — atbilde bija ļoti autoritatīva.

Rūpnīcas grāmatvedībā V. Ovsjannikovs sacīja to pašu:

— Viss ir vislabākajā kārtībā. Nav bijušas inventarizācijas? Nieki. Katru gadu visu pēc papīriem pārbaudām. Tāpēc droši varam teikt, ka mums nekā netrūkst.

Labsirdīgi tēvocīši strādā Rīgas elektromašīnu rūpnīcā. Pāris velas mazgājamās mašīnas viņiem tīrais nieks. Galvenais, ka papīros viss ir kārtībā.

Diplomāti

«Soli, ko solidams, — tik un tā aiziešu,» Bērziņš domāja, sniegdams priekšniekam atlūgumu. «Galvenais — neieļauties nevajadzīgās sarunās.»

Priekšnieks izlasīja atlūgumu un saviebās. «Kur es viņa vietā cilvēku sameklēšu,» viņš nodomāja un teica:

— Žēl šķirties no tāda krietna darbinieka, kāds esat jūs.

Bērziņš nodomāja: «Nepūt nu pilītes! Staigā mūždien neapmierināts, bet tagad, lūk, viņam žēl!» Un teica:

— Man arī žēl, bet citas izejas nav.

«Interesanti, vai viņš tiešām grib aiziet vai grib no manis ko izspiest,» priekšnieks nodomāja. «Jāmēģina iztaustīt.»

— Darbs interesants, radošs, — viņš sacīja, — nesaņemtu, kas pamudināja jūs spert tik nepārdomātu soli.

«Ir nu gan radošs darbs — kaķiem jāsmejas!» Bērziņš nodomāja un teica:

— Nestridos, darbs interesants, taču manas aiziešanas iemesls ir pavisam cits.

«Nauda!» priekšnieks atskārta. «Redz, kāds mantrausis!» Un vaicāja:

— Kādēļ ja nav noslēpums? Bērziņš gluži nemanāmi pasmaidīja: «Ja arī izstāstītu, viņš tik un tā mēģinātu mani apvārdot.» Un teica:

— Tālu jābrauc uz darbu.

«Ē, tas jau ir labāk!» priekšnieks nopriecājās. «Varbūt man izdosies viņu pierunāt arī bez algas pielikuma.»

— No kurienes braucat? — viņš jautāja.

«Jo tālāk teikšu, jo ātrāk tikšu valā,» Bērziņš nosprieda un teica:

— No Jēkabpils.

«Ārprāts! Šito gaisa gabalul!» priekšnieks nodomāja un iesauca:

— Sīkums! Es pazīstu vienu, kas uz darbu brauc no Ventspils. Un ir ļoti apmierināts. Saka: vilcienā varot gan palasīt, gan izgulēties.

«Ja es lidotu uz darbu ar raketi no Marsa, viņš droši vien teiktu: sīkums. Tāda jau priekšnieka darba specifika,» Bērziņš nodomāja un teica:

— Ir vēl arī citi iemesli.

«Uz pliku āķi tomēr neizdosies nokert,» priekšnieks nosprieda un teica:

— Bet es vēl šorīt domāju pielikt jums pie algas.

«Nestāsti pasakas!» Bērziņš pavīpsnāja. «Ko tad nepielīki, pirms rakstīju atlūgumu.» Un teica:

— Nauda nav galvenais.

«Redz, kā!» priekšnieks apmuls. «Interesanti, ja es viņam savu vietu piedāvātu, vai arī tad viņš atteiktos?» Un sacīja:

— Iecelšu tevi par grupas vadītāju.

«Ja ierindas darbinieki biežāk rakstītu atlūgumus, tad no vadītājiem un priekšniekiem visapkārt mudžētu vien,» Bērziņš nodomāja un teica:

— Ko jūs! Es taču neesmu tik augsta amata cienīgs!

«Protams, neesi,» priekšnieks klusībā piekrita, «bet ko citu man atliek darīt — nevaru taču laist projām visus, kam ienāk prātā uzrakstīt atlūgumu.»

— Palīdzēsim, — viņš teica.

— Un, ja arī kas neizdosies, nav liela bēda — pamācīsim.

«Neko teikt — vilinoša perspektīva!» Bērziņš nodomāja un teica:

— Nemāku es ar cilvēkiem, labāk tomēr strādāšu ar papīriem.

Priekšnieks nodomāja: «Redz, kāds cietpauris! Citādi nav, kaut kur sameklējis siltu vietu. Ak, ja man kāds ko prātīgu piedāvātu...» Un teica:

— Bet jūs tomēr padomājiet!

«Ja es tūlīt netikšu valā, viņš man piedāvās savu krēslu,» Bērziņš bažīgi nosprieda un teica:

— Viss jau sen izdomāts — es tomēr iešu.

Priekšnieks nodomāja: «Ej tad arī, velns lai tevi parauj!» Un teica:

— Ej tad arī, velns lai tevi parauj!

«Uzreiz tā vajadzēja teikt,» Bērziņš nodomāja, bet neteica nekā: priekšnieks uz atlūguma jau bija uzsnāpis: «Atbrīvojot...»

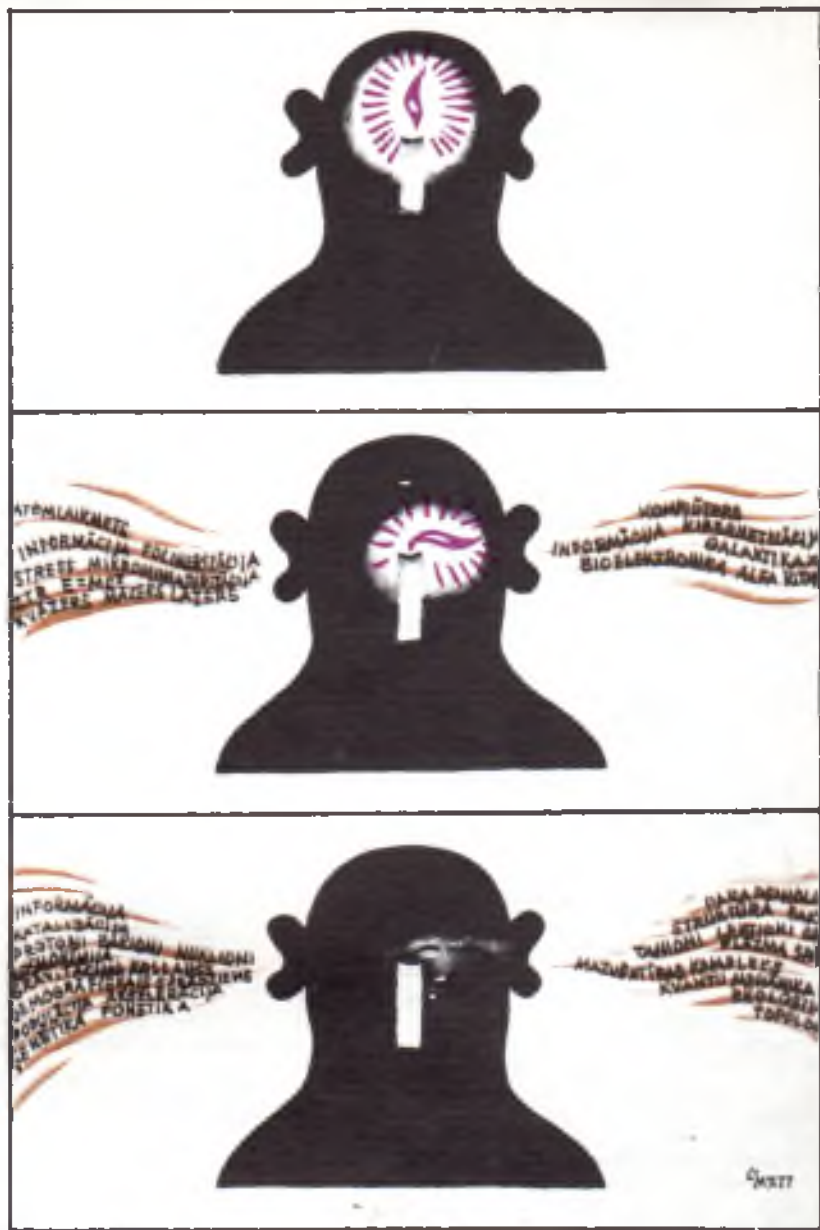
A. DZIRNIS

SVEICINĀTS, «DADZI»!

Sā gada 2. jūnijā Saulkrastu sadzīves pakalpojumu kombinātā nodevu ķīmiskai tīrīšanai pakļāju. Kvītī (Nr. 115458) pasūtījuma izpildīšanas termiņš norādīts 23. jūnijs.

Mīļais «Dadzī!» Saulkrastu ķīmiski droši vien ir aizmirsuši pāršķirt kalendāra lapiņas, jo kopš šī termiņa nu jau ir pagājuši četri mēneši, bet pakļāja kā nav, tā nav.

Vai Tu viņiem nevarētu to atgādināt?

U. MEZAVILKS

J. BRINKIS

— VAI TĀ TIEŠĀM IR KOTLETE! CITUR TO SAUC PAR ŠNICELI!

Par taupību ne vien slavē, bet arī apbalvo un prēmē. Tāpēc Vietalvas padomju saimniecībā sākās taupības kampaņa.

— Manuprāt, rotaļlietas ir lieka greznība! — ierunājās viena no vecākajām padomju saimniecības darbiniecēm. — Man personiski nekādas lellītes vairs nav vajadzīgas!

— Pilnīgi pareizi! — viņai piebalsoja viens no vecākajiem padomju saimniecības darbiniekiem. — Un sīkā sporta inventāra iegādei arī nav ko veltīgi naudu izdot. Divpudu svara bumbas saimniecībā ir? Ir. Kas grib trenēties, lai trenējas!

— Ja jau sākam taupīt līdzekļus, tad, manuprāt, nav ko šķiest naudu arī «Dabas stūrīša» iekārtošanai! — atskanēja vēl viens ierosinājums.

— Zelta vārdi! — šis priekšlikums patika visiem taupības kampaņas dalībniekiem. — Mežs tepat degungalā. Kas grib baudīt dabu, — lai vico iekšā!

— Starp citu, ja esam nolēmuši iztikt bez sporta inventāra, tad fizikultūras laukums arī nav nepieciešams! — kāds ieminējās.

— Ļoti saimnieciski! — priekšlikumu pieņēma ar aplausiem.

— Un bibliotēka bērniem? Manuprāt, arī tā ir greznība! — vārdu atkal ņēma viena no vecākajām padomju saimniecības darbiniecēm. — Nav ko lasīt visādas pasacīņas par trim sivēntiņiem un septiņiem rūķīšiem! Lai studē nopietnāku literatūru!

— Biedri! — pēkšņi ierunājās vēl viens taupības kampaņas dalībnieks. — Es domāju tā: ja mēs nepirksim ne rotaļlietas, ne sīko sporta inventāru, ne bērnu grāmatas, ne iekārtosim «Dabas stūrīti» un fizikultūras laukumu, tad taču var taisīt ciet arī pašu bērnu darzu!

— To nu gan nē!... — pārējie iebilda. — Tas būs par traku! Tad sāks runāt, ka Stučkas rajona Vietalvas padomju saimniecībā nerūpējas par bērniem!

J. JAUNS

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Vai kolhozniekam, kas vēlas iegādāties sakas, reizē jāpērk arī zirgs?

ATBILDE. Par tādiem brīnumiem nav dzirdēts. Taču, ja jūs gribat nopirkt bērnu velosipēdu «Škoļņik» asi, jums noteikti jāpērk viss velosipēds, jo šīs rezerves daļas nevienā Rīgas veikālā nav.

JAUTĀJUMS. Vai rīdzinieki tic, ka sarežģītu sadzīves priekšmetu remonta un metālizstrādājumu ražošanas apvienības «Darbs» meistari var izgatavot viskrāšņāko abažūru jebkuram gaismas ķermenim?

ATBILDE. Protams, netic, jo nu jau pusgadu meistari šādus pasūļījumus vairs nepieņem.

JAUTĀJUMS. Vai ir tāda fiziska nodarbība, kas sevī apvieno brīvās cīņas, sambo, džudo un svarcelšanas sporta veidus?

ATBILDE. Jā. Braukšana pilsētas 17. maršruta autobusā rīta stundās, kad rīdzinieki cenšas laikā nokļūt uz darbu.

DR. SINEPE

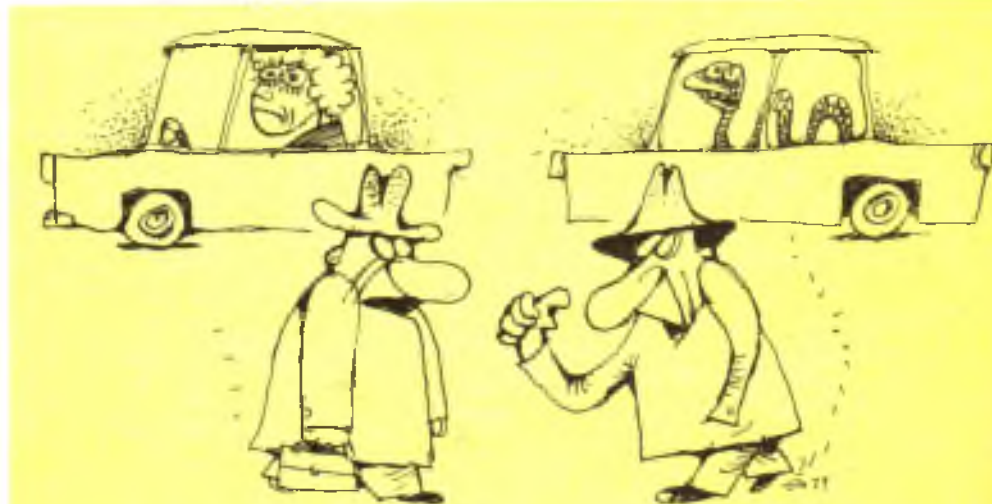

— KOPŠ MĒS UZCĒLĀM RŪPNĪCU KALNA GALĀ, VISI IZREMONTETIE AUTOMOBĪĻI AIZBRAUC BEZ TRAUCĒJUMIEM!

G. VINDEDZIS

D. BREIKSS

— LAI MAŠĪNU NENOZAGTU, ES TAJĀ ATSTĀJU ČOSKU!
— ES ARĪ!

E. OSS

IDEJU MAN NEKAD NETRŪKST

IMPORTA PAVĀRS

Es, tāpat kā daudzi izcili rakstnieki, labprāt strādāju agri no rīta. Tikko pamostos — galva jau dūc kā bišu strops. Ideju man nekad netrūkst. Paskatos uz snaudošo sievu — ideja rokā: cilvēks nogul savas dzīves labākos mirkļus! Dzirdu aiz sienas kajmiņu noraujam ūdeni tualetē — ideja rokā: šo ūdeni taču varētu izmantot turbinu darbināšanai! Lieku kafijas kannu uz gāzes plīts — un atkal ideja rokā: var taču sacerēt poētisku aprakstu par šo necilo, bet tik nepieciešamo ikdienas priekšmetu.

Vakar pat — piecēlies veļu kājās bikses, un tūdaļ ideja rokā: kas būtu cilvēks bez biksēm? Ideja mani tā savilna, ka pat uzvaru kafiju. Tūlīt sēstos pie galda un keros pie darba.

«Tā būs eseja par bikšu lomu cilvēka dzīvē,» ātri nolemju. «Aiznesišu to uz kādu jaunatnes izdevumu. Kā nekā — jaunatne jāaudzina pirmām kārtām!»

Uzrakstījis virsrakstu «Kas bez biksēm, tas bez prāta!», pēkšņi nojaušu, ka tēma ir daudz, daudz plašāka, nekā sākumā biju domājis.

«Nē, nē, šo darbiņu iesniegšu literārajai avīzei. Kā nekā te ir grandioza problēma! Kritiķi pēc mana raksta publicēšanas varēs veselu gadu lauzt šķēpus un minēt, kāpēc esejai devu virsrakstu «Kas bez biksēm, tas bez prāta!» un nevis — «Kas bez biksēm, tas bez bēdām!»

Bet kāpēc man faktiski jāraksta eseja? Kāpēc izniekot tik brīnišķīgu ideju? Rakstišu stāstu. Un nesīšu uz žurnālu. Runā, ka tur honorāri arī esot iespaidīgāki.

Brītiņu saspringti domāju. Cenšos aizmirst publicistiku un, tā teikt, saucu laukā no apziņas dziļiem literārus tēlus. Paiet kāds laiciņš, un tie ir klāt. Vesels pulks bezbikšainu tipu. Es pat nosvīstu aiz prieka. Jūtu, ka esmu formā!

«Nē, nē,» es sev saku. «Ar lielgabaliem uz zvirbuliem nav ko šaut! Šī ideja jāņemieso lugā!»

Savilnots piecelos un lieliem soļiem sāku mērot istabu.

«J. Juzefs. Kas bez biksēm, tas bez prāta! Trīscēlienu luga. Vareni!» Apsēžos pie galda un grasos jau dot saviem bezbikšainajiem tēliem vārdus, kad pēkšņi mani atkal sāk tirdīt šaubas.

«Vai tikai luga būs istā forma manai spožajai, vienreizējai idejai? Varbūt labāk rakstīt kinoscenāriju? Nu, protams! «Kas bez biksēm, tas bez prāta!» — kinoscenārijs, daudzseriju filma, daudzpakāpju honorārs... Brīnišķīgi!»

Es vēlreiz tiksmīgi pārlasu ražīgajā rīta cēlienā radīto virsrakstu, tad jumīgi un skaļi noklīdzos, modinādams sievu:

— Edīsim brokastis!

Ideju man nekad netrūkst!

J. JUZEFS

Pēdējos gados kaut kā iegājies, ka rūpes par pilsonu ēdināšanu nav vairs patērētāju biedrību privilēģija vien.

— Kālab gan citiem ir, kur paēst, bet mums nav?! — ikviens uzņēmuma direktors, ikviens savas iestādes saimnieks šodien prāto. — Galu galā, par saviem darbiniekiem ir jā rūpējas!

Un šādas prātošanas rezultātā par uzņēmuma vai iestādes līdzekļiem tiek uzcelta ēdnīca, ierīkota kafejnīca vai vismaz bufete. Laj darba cilvēks varētu fiksī, fiksī paēst un pēc tam tikpat fiksī strādāt.

— Lūdzul! — vadītājs saka ēdinātājiem brīdī, kad ēdnīcu pieņem ekspluatācijā. — Saņemiet mūsu necilo ieguldījumu kopējā lietā!

Vadītājs domā, ka viņš ir aplaimojis ne tik vien sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu, bet arī visu rajona patērētāju biedrību kopumā. Vadītājam šķiet, ka sabiedriskie ēdinātāji tūdaļ kritīs viņam ap kaklu, sauks par onkuli un citos labos vārdos.

Bet rajona kooperatori bieži vien onkuļiem ap kaklu nekrit. Un labus vārdus arī nesaka. Drīzāk jau otrādi. Jo ēdnīcas telpas ir un paliek tikai plikas telpas. Tikmēr, kamēr ēdnīcai nebūs pavāra, gan virtuvē, gan zālē varēs spēlēt ping-pongu, braukāt ar skrituļslidām un rīkot sacensības brīvajā cīņā. Vienīgais, ko tur darīt nevarēs — paēst brokastis, pusdienas vai vakariņas.

Bez šaubām, pavārs jāgādā patērētājiem. Bet viņiem ikviena jauna štata vienība ir kā zobu sāpes...

Vēl pērnā gada jūlijā Jēkabpils MRS nodeva ekspluatācijā Daudzevas ciematā pašu spēkiem uzcelto ēdnīcu.

— Mūsu telpas, jūsu kadri! — MRS darbinieki piedāvāja Stučkas rajona patērētāju biedrību savienības pārstāvjiem.

Taču pārstāvji nebūt nejutās aplaimoti. Viņi jutās nedaudz šokēti.

— Mums par šito te ēdnīcu ir pirmā dzirdēšana!

— Kā var būt pirmā dzirdēšana, ja projekts bija saskaņots visās rajona iestādēs?! — MRS darbinieki brīnījās.

— Kā varēja būt saskaņots, ja mēs nekā nezinām? — savukārt brīnījās patērētāji. — Galu galā, pavāra nav, dzīvokļa pavāram arī nav... Nekā nav, bet jūs gribat ēdnīcu...

Pērnā gada oktobrī pavāru tomēr atrada. No citurienes. Importa. Ēdnīcu atvēra un pēc brītiņa aizklāja ciet, lai vēl pēc laiciņa atvērtu atkal. Iedzīvotāji teica paldies, iedzīvotāju sievas teica paldies, pat garāmbraucēji teica paldies un de-

vās tālāk, krietni paēduši. Vienīgie, kas joprojām neteica paldies, bija Stučkas rajona patērētāju biedrību savienības darbinieki. Jo kas ēdnīca? Ēdnīca ir uzdevums ar daudziem nēnāmajiem. Un, lai šos nezināmos aprēķinātu, jāņem talkā skaitiķi. Bet, ņemot talkā skaitiķu valdes priekšsēdētājs b. Andrijevskis uz pilsonu sūdzībām varēja atbildēt šādi:

«Pirmos darbības mēnešus ēdnīcas apgrozījums bija līdz 600 rbj... Marta mēnesī mazur tirdzniecības apgrozījums sastādīja 1200 rbj. Izdarot ēdnīcas darbības analīzi, konstatējām, ka ēdnīcas uzturēšana nes zaudējumus... Sīki analizējot darbu, redzams, ka darbinieku algu vien sastādījušas 216 rbj. Griezāmie pie Jēkabpils MRS vadības, lai MRS apmaksā vienas virtuves strādnieces algu, bet saņemām atteikumu. Tā kā ēdnīcas apmeklētāju skaits nepieauga, uņēmums strādāja ar zaudējumiem, tāpēc samazinājām vienu darbinieka vienību — virtuv strādnieci.»

— Mēs esot atteikušies apmaksāt virtuv strādnieci algu? — brīnās MRS vadība. — Nē, kā tamlīdzīga! Gluži otrādi! Mēs teicām, lai pīstāda rēķinu, apmaksāsim...

— Viņi teica, ka apmaksā?! — savukārt brīnās patērētāju biedrību savienības vadītājs.

— Kas par niekiem! Ar viņiem kaut ko sarungrūtāk nekā ar kurliem... Ne dzird, ne a bild...

Lai kā arī būtu, bet maijā ēdnīca atkal bīciet. Un stāvēja slēgta līdz pat augustam. Šdien ēdnīca darbojas, bet...

— Pavāru dabūjām, pavārs strādā... Virtves strādnieci algu MRS maksā, — kooperāts šodien saka. — Dzīvokli pavāram mežrūpnīcā arī beidzot iedeva. Bet vai tas ir dzīvoklis? Tam taču nepieciešams kapitālremonts! Pat lozrāmji tā izlodzījušies, ka ziemā pa spraugām zīlīdīs iekšā...

— Ko jūs, ko jūs! — brīnās MRS vadītājs. — Protams, jaunajā mājā mēs pavāram dzīvokli ierādīt nevarējam, bet piešķirām normālas telpas lauku tipa mājā. Ko vēl vajag?

Būtībā jau nevajag neko. Ja nu vienīgi pamazumiņu. Lai Stučkas rajona patērētāju biedrību savienības vadība un Jēkabpils MRS vadītājs beidzot sanāktu kopā, apsēstos pie apaļa galda Daudzevas ēdnīcā un reiz par visām reizēm nīskaidrotu un atrisinātu visas pretrunas. Pretē gadījumā ēdnīca Daudzevas ciematā atkal vīstāvēt tukša. Un auksta kā piemeņklis.

Piemeņklis divām organizācijām, kas nevarē vienoties savā starpā.

A. BRĀLĪT

PEDAGOGISKA PROBLĒMA

Kādā siltā, saulainā pēcpusdienā pie kādas gaišas un modernas vidusskolas durvīm sastapās divi paziņas.

— Sveiks, vecais rakarī! — pirmais teica.

— Labdien, — otrs atbildēja.

— Tu laikam arī gaidi? — pirmais pagramstijās kabatās un izvilka saņurcītu cigarešu paciņu.

— Jā... Un kāda tev marka? — otrs bija zainteresējās.

— Kāda marka, kāda marka...? — pirmais sāka aizdomīgi mīpāties, it kā viņam vajadzētu steidzīgi kaut kur skriet.

— Pasaki, ko laužies! — otrs bija iededzies no tiesas. — Tava taču nebūs tā vecā kaste, nu taš «Moskvičs», kas stāv tur pie sētas?

— Nav vis mana, — pirmais uzreiz kļuva pašapzinīgāks. — Man pieder tas sarkanais «Zapiņš». Gandrīz pavisam jauns.

— Un ar to tu lepojies? — otrs sāka smieties. — Ir gan tie cilvēki kļuvuši jocīgi. Es, piemēram, atzistu tikai luksa «Žiguli».

— Pagaidi, pagaidi. Tu maķenīt sāc mani apvainot.

— Kas tur ko apvainot. Tikai taisnību pateicu. Citi arī tā domā.

— Bet, kad pirms pieciem gadiem vajadzēja aizņemties simt rubļus, tad dziedāji citu dziesmu. Un laikā arī neatdevi.

— Kuš, kuš, — otrs sparīgi savičināja rokas. — Nāks bērni un vēl izdzirdēs. Te tev nu būs audzinošs piemērs.

— Jā, labi vis nebūs, — pirmais piekrita.

Brīdi klusējis, otrs turpināja:

— Ak tad tev arī liek braukt?

— Kā tad, ka liek! Visi brauc, saka, tad arī tu nedrīksti tupēt mājās, — pirmais godīgi atzinās. — Lai ka garam un modei taču jāsoļo līdz...

— Kas tev mīcās — puika vai meitene?

— Meitene.

— Man arī... Sievieši vienmēr uz to laika garu un modi.

— Tāpēc jau mums, tēviem, tas lielais grūtums spiež kurpi, — pirmais atkal kļuva bēdīgs. — Visādi jāmānās, lai pēcpusdienā tiktu no kantora ārā, bet no rītiem, lai maķenīt nokavētu. Pamēģini tikai vienu reizi neaizvest!

— Zinu. Tad mājās tāds trācis, ka pat jumts sāk cilāties, — otram sašūka pleci.

— Tev tālu jāved?

— Nē. Vai redzi to gaiši zaļo māju? — otrs pastiepa roku.

— Redzu. Tas jau pavisam tuvu. Kādi pāris simti metru.

— Un citādi nekā nevar sarunāt?

— Nevar. Vienreiz mēģināju, bet pēc tam meita sestajā klasē palika uz otru gadu... Vai, kā aizrunājos... Redz, manējā garderobē sāk gērbties. Kad viņa nāk ārā pa durvīm, motoram jau ir jārūc. Pie mums tāda kārtība.

«Ai, ai, ai...» pirmais, palicis viens, grūtsirdīgi nodomāja. Šogad vēl nekas, bet kā būs nākošajā gadā, kad arī mazais sāks iet skolā. Divi vedomi. Un ja stundas katram beigsies citā laikā? Kā lai tad izbraidī? Būs jāirē taksometrs. Turklāt vecākā meita piedraudēja, ka desmitajā klasē braukšot tikai ar jauno «Žiguli». Tātad jāpērk. Bet kas aizdos naudu? Kas aizdos, ja visi pērk autiņus un ved?

«MANTINIEKS».

U. MEŽAVILKS

— KAS VIŅŠ PAR RAKSTNIEKU, NEKĀ JAUNA VAIRS NERAKSTAI

— JĀ, SPALVU MET, BET TIKUMU NEI

I. MELGAILIS

— NU NEZIN, KUR SKRIET, KO GRĀBT — SNIEGA GRĀBEJU NAV IZREMONTĒJIS...

E. RUSMANIS

E. ZIEMELIS

Sā gada 13. maija ritā pilsonē N. Pečerska nopēma logiem aizkarus un devās uz pieņemšanas punktu Zirgu ielā 16. Nodeva aizkarus un saņēma kviti Nr. 5753.

Pēc trim nedēļām viņa ieradās saņemt aizkarus tirus un spodrus. Pieņēma nogaudās:

— Zināt, mums pašreiz grūti paveikt darbus noteiktajā termiņā, cilvēki atvaļinājumos. Pieņāciet pēc nedēļas.

Pilsone Pečerska saprata sadzīves pakalpojumu sfēras darbinieku grūtības un devās mājup. Pēc nedēļas viņa neaizgāja, bet tieši pēc pusotra mēneša vēra pieņemšanas punkta durvis. Pieņēma šoreiz negaudās par grūtībām. Paskatījās uz N. Pečersku un kā skaldīt noskaldīja:

— Es jūsu vietā jau sen būtu nopirkusi jaunus aizkarus un nestaigātu, meklējama vecas lupatas...

— Kādas lupatas? — N. Pečerska brinījās. — Aizkari pat saulē nav balējuši, skaists, vērtīgs audums.

— To mēs vēl redzēsim! — pieņēma atcirta. — Nāciet pēc nedēļas!

Pēc nedēļas N. Pečerska atkal bija klāt. Tā pati pieņēma pasvieda viņai paku un nobēra:

— Savāciet savas lupatas un kariat pie logiem!

Saņēma, sliktu nojauzdama, atvēra sāni. Tur bija tikai divi aizkari.

— Es nodevu trīs! — viņa sacīja.

— Ak dievs! — pieņēma nopaidejās.

— Sakiet paldies, ka šie divi atradās.

— Bet kur trešais?

— Kā es to varu zināt? Mana darišana ir pieņemt un izsniegt. Ejiet uz ceļu un meklējiet!

Redzot, ka te neko nepanāks, N. Pečerska devās uz ceļu Pērnavas ielā. Tur viņa uzmēma bez sajūsmas, taču visumā pieklājīgi. Aizveda pie plauktiem, kur gulēja daudz dažādu aizkaru, un pasacīja:

— Izvēlieties, kurš patīk! Tik un tā aizies lupatās. Bezsaimeieka manta. Varbūt kaut ko šakominēsiet...

Piedāvāto bezsaimeieka mantu N. Pečerska nenēma un atkal devās uz Zirgu ielu 16.

— Ja nesameklēsiet manu aizkaru, sūdzēšos.

Te pēkšņi atskanēja kā pērkona spēriens no skaidrām debesīm:

— Ejiet uz P. Stučkas ielu 9/11, dzīvoklis 8, un pievēciēt savu aizkaru!

N. Pečerska aizgāja. Bet tur laudis klausās un brīnās, jo sen nav spēruši kāju pār pieņemšanas punkta sliekšni.

Tad N. Pečerska piezvanīja ceha priekšnieci b. Minajevai. Tā nolika lietīškas tikšanās laiku. Kad neveiksmīniece noteiktajā laikā ieradās, ceha priekšnieces nebija.

Pēc vairākām dienām vēlreiz izdevās dzirdēt viņas balsi pa tālruni.

— Kas par to, ka mani nesastapāt? Jums nav ko darīt, bet es strādāju!

— Es arī strādāju, — N. Pečerska piebilda.

— Atnāciet rit!

— Paldies! Šoreiz jūsu kārta nākt pie manis. Pierakstiet adresi!...

Trīspadsmītajā augustā viņas tikās. Saruna nenoritēja draudzīgā, savstarpējas saprašanās atmosfērā. Negribīgi sasveicinājusies, b. Minajeva ķērās pie lietas:

— Te jums būs piecpadsmit rubli un lieciet mūs mierā! Starp citu, tas aizkars tik daudz nemaksā. Mūsu pieņēma ļabi atcezas, ka jūs to nopirkāt pirms desmit gadiem. Viņa stāvējusi rindā tieši aiz jums un nopirkusi gluži tādu pašu, ar ko jau sen mazgājot grīdu...

Šoreiz N. Pečerska apraudājās un uzrakstīja sūdzību Sadzīves pakalpojumu ministrijai. Dienas nākušas un gājušas, bet atbildes nekādas.

Un kāda gan var būt atbilde, ja pilsone Pečerska pati ir vainīga. Neviens prātīgs cilvēks taču nopietnu darijumu trīspadsmītajā datumā neuzsāk!

Kad šis feletons jau bija salikts, N. Pečerska saņēma krāsošanas un ķīmiskās tīrīšanas fabrikas «Zvaigzne» direktora V. Fokina parakstītu vēstuli, kurā viņš atvainojas par notikušo un piedāvā trīsdesmit rubļus par nozūdušo aizkaru. Tātad piedāvātā kompensācija palielinājusies otrīk un varbūt ar to varētu samierināties.

Taču cietušā tomēr grib zināt, kur palicis viņas aizkars.

V. AĶIS

Ritvars noplūca rozi. Pielika pie deguna. Un uzreiz juta, ka viņa mostas dzejnieks.

— Roze, roze, jaukā puke... — it kā pašas no sevis raisījās vārsmas. — tik daudz rožu dārzā zied... atnāk gaišmataina skuķe... atnāk gaišmataina skuķe... atnāk gaišmataina skuķe... un kā stirna rozēs brien...

Ritvars piesita roku pie pieres un joza uz mājām. Rakstāmrika nebija, papīra arī. Ritvars aizskrēja uz veikalu. Nopirka pildspalvu un papīru. Un atkal joza uz mājām.

Atskrēja, metās pie galda, pa ceļam pakēra ķebli, apsēdās un sāka rakstīt:

«Roze, roze, jaukā puke...
Tik daudz rožu dārzā zied!
Atnāk gaišmataina skuķe
Un kā stirna puķēs brien.»

Sažņaudzis rokās dzejoli, Ritvars šāvās uz redakciju.

— Lasiet! — viņš iesaucās, ieskrējis dzejas nodaļā.

— Dodiet šurp! — dzejas konsultants paņēma lapīnu.

— Roze, roze... jaukā puke... — viņš murmināja.

— Brīnīkīgi! — izlasījis dzejoli, viņš teica. — Var drukāt! Kā jūs sauc, jaunais cilvēks?

— Ritvars.

— Nesiet mums savus dzejoļus vēl!

— Labprāt, — Ritvars smalki palocijās un sajūsmināts izgāja ārā.

— Roze, roze, jaukā puke... — viņš dungoja, iedams caur parku. Tad ieraudzīja puķu dobē nelķes, pieliecās, noplūca vienu, paostīja, un it kā pašas no sevis sāka raisīties vārsmas:

«Nelķe, nelķe, jaukā puke...
Tik daudz nelķu dārzā zied...»

H. PAUKŠS

NELIELS incidents darba laikā

Hugo izmeta kaut ko ārkārtīgi mulķīgu par Baldera spēli ar nūju. Karstasinīgais Benis gandrīz vai ar dūrēm metās viņam virsū. Bet mūžam smaidīgais Sēna izšķīra viņus. Beigu beigās kāpņu telpa taču ir sabiedriskā vieta, nevar ālēties, kā ienāk prātā. Baudīdami otrās, trešās un ceturtais rita cigaretes dūmus, mierīgi, bez steigas izanalizējam

matiem. Varētu jau, piemēram, paspriedelēt par deficīta grāmatām. Taču nevienam no mums nebija pazišanās grāmatnīcās. Aiz gara laika pārcilājām atmiņā milzīgajās tirāžās izdotos detektīvmānus. Tos bija izlasījis pat Felikss, kurš pēc augstskolas beigšanas ne reizi nebija iegriezies grāmatu pārdotavās. Bet nu Felikss paziņoja, ka nopircis arī rokasgrāmatu autoamatieriem iesācējiem. Un tad gāja vaļā — par eļļām, karburatoriem, kloķvārpstām, deviņdesmit astoto benzīnu, briesmīgo autoservisu un tamlīdzīgām lietām.

Pēkšņi Sēna, mierīgais, smaidīgais Sēna, iebriecās nelabā balsī. Tā bija trauksme. Viss reizē iemetām acis rokas pulksteņos. Vai tiešām būtu palaistas garām pusdienas? Nē, vēl atlicis stundas ceturksnis. Bet rīta kafiju gan bijām neglābjami nopļāpājuši. Pa galvu pa kaklu drāzāmies iekšā savā darba telpā, kur otro stundu nepieskatīts vārijās, respektīvi svila kafijas automāts...

Starpgadījums ar izkūpejušo kafiju, pagalam sabojāto vārāmo aparātu, sadedzināto rasēšanas dēli un pārorglojušos «Darba drošības tehnikas» otro sējumu nedaudz apņēnāja mūsu nelielā, bet draudzīgā kolektīva ikdienā. Citādi darbdiēnas pirmā puse bija pagājusi normāli. Kā vienmēr.

visu vakardienas maču no sākuma līdz galam. Neatstājām neievērotus ne spēka pāņemienus, ne rūpjos noteikumu pārkāpumus, ne tiesneša kļūdas. Kad Ansis piekto reizi piedāvāja visiem cigaretes, brillainais Ivo

G. VINDEDZIS

— KAD MANI VECĀKI SKATĀS DETEKTĪVU, VIŅI NEKO NE REDZ, NE DZIRD.

S. ERDEJS

— VIŅŠ NAV SAVĀ PRĀTĀ, NABADZIŅŠ, VAIRS NEPAZĪST PAĻ SAVU PERSONISKO MAŠĪNU.

J. BARĀTS

— BET ŠĪ MAIZE NAV SVAIGAI
— VAI NAV VIENALGA, KAD JŅS TO IZMETAT — ŠODIEN
VAI RĪT!

J. BARĀTS

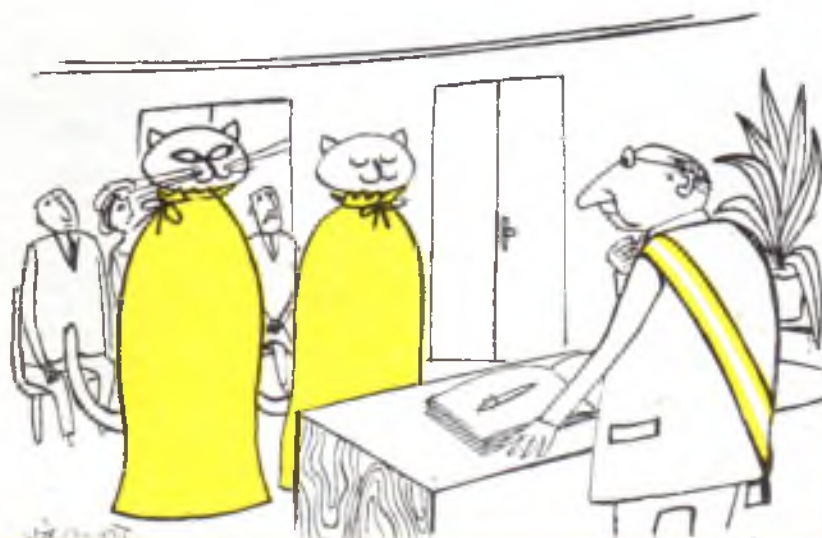

G. TOTS

— TEV ĢAN IR LABS DĒLS! ATŠŌTĪJS UZ SVET-
KIEM TAVU MAZBĒRNU BALSISI

S. ERDEJS

G. VĀRŅAJS

MĀKSLAS UPURIS

Mēdz teikt, ka māksla prasot upurus. Tā ir balta patiesība. Es mākslas dēļ pazaudēju vispirms autoritāti, pēc tam arī sievu. Tā, lūk!

Divdesmit gadus ar sievu dzīvojām kā divi balodiši, bet tagad viņa iesniegusi prasību šķirt mūsu laulību. Apvairu mani neuzticībā. Sabiedriskā doma arī ir viņas pusē. Es, protams, turos preti, taču neko labu neparedzu. Un tas viss tikai mākslas dēļ.

Pēc profesijas esmu kulinārs. Raujos pa ēdnicu. Vāru zupas. Pašdarbība nekad mani nav vilinājusi. Pat skolas korī nedziedāju. Visi pārējie dziedāja, bet mani atbrīvoja.

Rīkle man gan esot kā pastardienas bazūne, bet ar muzikālo dzirdi bēdīgi — nevienu melodi nevarēju noturēt.

Kulinārijas skolā mani gribēja iesaistīt dramatiskajā kolektīvā. Vadītājs bija nolēmis uzvest «Otello». Kulināros meiteni, ka biezs, bet puišu — divi trīs. Tāpēc Kasio nācās izraudzīt no meitenēm. Mūsu grupā mācījās viens tāds drūms meitietis, ka viņu pat daudz grimēt nevaradzēja. Bet kur lai rauj Otello? Vadītājs nolēma piedāvāt šo lomu man.

atteikties; noteikumi lieliski. Brauciens uz dienvidiem, komandējuma nauda, viesnīca — viss uz studijas rēķina. Un vēl klāt maksa par filmēšanos.

Sieva tagad saka, viņa esot bijusi pret filmēšanos. Neticiet! Toreiz viņa sacīja:

— Brauc, neesi mulķis! Pirmkārt, labi nopelnīsi, otrkārt, pēc filmas tevi izvirzīs par šefpavāru.

Un es aizbraucu, kā pie mums studijā saka, filmēties dabā. Pusgadu rāvāmies Krimā, pēc tam Kaukāzā. Šai laikā tikai divas reizes palaida uz mājām. Kad biju atbraucis otro reizi, sieva uz vakariņām saaicināja radus un pazinas. Visas glāzes cēla par maniem radošajiem panākumiem. Trestā arīdžan bija uzzinājuši par manu ierašanos. Lūgtin lūdzas:

— Pastāsti par Staņislavska sistēmu! Pastāsti par savu darbu!

Vai nu savējiem atteiksi. Pēc tam pasniedza lielu torti. Bet tagad man ne vīrsu ne skatās.

Sievas radi mani nekad lāgā nebija ieredzējuši. Vieniem nepatika mana profesija,

otriem — āriene. Vienīgi draugi bija un palika draugi.

Filmēšanu beidzām oktobrī. No tresta biju daudz sagaidītāju ar orķestri. Sieva vēlā stāstīja, ka orķestri esot sarunājuši no apbedīšanas biroja. Muzikantu nebija daudz, bet pūta par visu rubuli.

Uz Jaungadu no visiem filmēšanās dalībniekiem saņēmu apsveikumus. Sieva tos saņēma speciālā albumā, tagad viņa to nēsā apkārt un visiem rāda kā mana morāliskā pagrimuma pierādījumu. Es to apsveikšanos esot ar nolūku noorganizējis. Un pamēģinā viņai pierādīt, ka tā nav tiesa.

Drīz vien pilsētā parādījās filmas afišas. Pirmajā vakarā kinoteātris bija pilns ar sievas radiem, pazinām un mūsu sabiedriskā ēdināšanas tresta darbiniekiem. Protams, ieradās arī kulinārijas skolas pārstāvji. Biju apsollījis nākošajā dienā tur pastāstīt par savu radošo darbu.

Kad kopā ar sievu, sievasmāti un kinoteātra direktoru parādījies ložā, zālē atskanēja aplausi.

Un, lūk, filma sākās. Ar nepacietību gaidīju, kad ieraudzīšu pats sevi. Garām slid pa zīstamas sejas, bet manis nav un nav. Sieva čukst:

— Vai tu drīz parādīsies?

Nezinu, ko atbildēt. Sen vajadzēja būt Varbūt no uztraukuma neesmu sevi pamanījis? Vaicāju sievasmātei:

— Vai jūs mani redzējāt?

Ši indīgi atbild:

— Ja tu biji nogrimēts zirga gimi, tad redzēju. Balss katrā zīnā bija līdzīga!

Beidzās pirmā sērija, drīz būs cauri otrā, bet manis uz ekrāna kā nav, tā nav. Uztraucos. Kas tur notiek? Par ko naidu maksāju? Tikai pašās filmas beigās it kā parādījās mana mugura, bet galvot nevaru. Tur bija daudz muguru.

— Tev, — viņš saka, — ir spēcīga balss, augumā tāpat esi padevies, un arī acis, kā nākas — lielas un apalas.

Es pretojos:

— Nevaru tēlot lomu ar tekstu. Pats zināt — stostos. Varu rēkt kā lauva, ja vajadzīgs, bet tur pirms rēkšanas ir arī jārunā.

— Nekas, nekas, — vadītājs mierināja. — Atkāpe no oriģināla nav grēks, ja tā ir radoša. Mūsu Otello stostīsies. Tas tēlam piešķirs īpašu svaigumu.

Kas zina, iespējams, mēs ar savu režiju būtu teikuši jaunu vārdu teātra mākslā. Taču mani tai laikā iesauca armijā. Loma tika varen būdīgam un sprogainam skuķim. Puiši rakstīja, trešajā ainā knapi varējuši atraut no Dezdemonas. To tēlojusi literatūras skolotāja, kura isi pirms izrādes bija Otello izsaukusi un iegriezusi tai divnieku.

Bet man ar mākslu kādr laiku nebija vairs nekādu darīšanu. Lidz tam bridim, kad pērn ar draugu aizgājām uz pirti. Mājās ir vanna, bet pirts paliek pirts. Nopērāmies, izsviedrējamies un iegājām bārā iedzert pa kausīgam alus. Pie mūsu galda apsēdās viens tips.

— Esmu režisora palīgs, — viņš stādījās priekšā. — Gribu piedāvāt jums lomu jaunā divsēriju filmā, kuru uzņems mūsu kinostudija.

Viņam esot iepaticies mans ģimis. Nu ko, pats zinu, ka man ir izteiksmīga seja.

Filmā man bija jātēlo bandīts. Ne bandas vadonis, bet ierindnieks. Vadoni tēloja profesionāls aktieris. Es mēģināju atkratīties.

V. SKUDRA

Ačgārņa diena

*Gaidīju saulainu dienu,
vēju, kas draiskuļo spirgtis.
Savilkās mākonī biezi —
sen tādā lietū nav mirkts.*

*Zvanu pie draudzenes durvīm —
aiver kāds aizdomīgs tips.
Steidzīgi jābrauc uz darbu —
autobuss, protams, klibs.*

*Kavēšu — priekšnieks būs laikus,
taisnošos — kolēģi nīrīs.
Iešu kā cilvēks pie ārsta —
teiks, ka es vesels kā zirgs.*

*Pietiek, es telecu dīķi,
Lai vēsas šķakatas šķīst.
Mani izvelk, un somu pīrlī
Par veiksmi tiek dzerts un svīsts.*

Mājās gājām drūmi kā no kapsētas. Sieva klusēja. Es arī. Nakti pavadīju virtuvē uz saliekamās gultas. Bez vakariņām, leminējos, ka gribas kaut ko iekost, bet sieva atcirta:

— Lai tevi ēdina tā, ar kuru tu tur dienvidos lustējies! Mēnešiem ilgi!... Atradies aktieris!...

Pēc tam viņa iesniedza tiesā prasību par laulības šķiršanu. Bet kur te mana vaina? Zinoši laudis stāsta, ka kinomākslā bieži vien gadoties tādas lietas. Filmējot, bet pēc tam izgriežot. Starp citu, izgrieza ne tikai mani vienu, bet visu bandu.

Kino tagu ir māksla, un māksla prasot upurus.

Paplaukts bija žūpa un die-naszaglis, bet izvadītājam dro-ši vien nez kas sastāstīts, ja viņš tik aizkustinoši lej: cēls, sirsnīgs, mīlēja dzīvi, bija jautrs līdz pašai nāves stundi-nai...

Tiesa, kas tiesa, jautrā prātā viņš bija ļoti bieži, bet par tām pēdējām stundām... Te pēkšņi man kā belztin iebelza: kas vainīgs, ka Paplaukts bija kļuvis līdzīgs vecai trauku lu-patai? Kas liedza viņam savu atbalstu? Slepūs pametu acis uz pārējiem mūsu kolektīva lo-cekļiem, tā kolektīva, kurā, spriežot pēc runātāja vārdiem, Paplaukts bija ieaudzis dziļām saknēm...

Tajā liktenīgajā dienā Pa-plaukts ieradās darbā ar krietnu nokavēšanos, zem priekšnieka stingrā skatiena saplaksams kā pūpēdis. Līdz pusdienas pār-traukumam kaut kā turējās, bet tad uzmeta visiem pēc kārtas tik saprotami lūdzību skatienu, ka es tūlīt novērsos. Lai vis-pirms atdod to, ko jau aizņē-mies! Tagad es jutu tādas kā sirdsapziņas ēdas: ek, vajadzēja arī tieši todien atteikties! Cik sa-šļucis un nelaimīgs Paplaukts aizvilcās prom, mūsu noraidi-jumu sagrauzts! Pašu cietsirdība man atklājās visā kailumā. Ne-

želojuši tās pāris kapeikas, pa-teikuši kādu labu vārdu, var-būt nelaime nebūtu uzkritusi.

Ar ikšķi izspiedu acs kakti-nā sakrājušos asaru. Pаметis skatienu sānis, ievēroju, ka arī pārējiem pamodusies sirdsap-ziņa. Sievietes klusi šņukstēja, šņuksti pārgāja skalās raudās, kad runātājs tricošā balsī teica pēdējās atvadas nabaga bāre-nim. Bijusi sieva uz bērēm ne-ieradās, bērni izklīduši pa pa-sauli, vecāki sen miruši — na-baga sērdienis...

Izspiedu otru asaru un skaļi izšņaucu degunu. Arī citi bez kautrēšanās šņaukājās, un, tā-das aizkustinošas līdzjutības pavadīts, Paplaukts pēdīgi tika guldīts zemes klēpī.

Jā, redz, pie kā noved netīra sirdsapziņa. Būtu mēs bijuši laipnāki, devīgāki — vai vaju-dzētu brēkt un asaras liet? Nē, stāvētu tagad cēli, kā jau cil-vēki, kas apzinās godam izpil-dījuši savu pienākumu pret nelaiki.

Mājās ejot, visu pārdomājis, nolēmu: tā turpināt nedrīkst! Vai tad grūti dāvēt cilvēkiem nelielu laipnību vai labu vār-du? Padomājis, apņēmīgi sev atbildēju: nē, nav grūti!

Otrā rītā no sievas atvadījās sevišķi sirsnīgi, tā, ka viņa pa-

lika stāvam vaļēju muti. Laip-ni sveicināju nešpetno kaimiņie-ni, kas aiz pārsteiguma gandrīz novēlās pa kāpnēm. Desmit gadus esmu gājis viņai garām kā tukšai vietai, tāpēc viņas pārsteigums ir saprotams. Ja nu viņa tiešām noveļas pa kāp-nēm un lauž sprandu, tad man vismaz sirdsapziņa tīra.

Uz ielas daudz ko nepateicu no tā, ko gribējās pateikt nevī-žīgajam sētniekam, kurš, spari-gi vicinādams slotu, šķaidīja grūzus uz visām pusēm. Lab-ritojoties uz mīrkli apstājos un pasniedzu cigarešu paciņu. Sēt-nieks bijīgi paņēma vienu, aiz-sprauda aiz auss un klanīda-mies sāka tencināt. Sis nu būs pateicīgs līdz savai pēdējai stundīnai, kas varbūt arī ne-maz nav aiz kalniem...

Tramvajā atdevu vietu kādai večiņai. Viszēlīgi piedevu ga-ram, dilonbālam lamzakam, kas uzkāpa man uz kājas. Tu-vodamies savai iestādei, jutu, ka labu darīt tiešām nav grūti.

Sirsnīgi sveicināju kolēģus, sievietēm pasniedzu pa ziedi-nam un visjaukākajā noskaņā iesāku darba dienu. Kad Gram-stiņš sāka grabināt pa kabatām kapeikas, mēs bez vārda runas sametām pa rublim un veca-jam zēnam, tuvam Paplauka

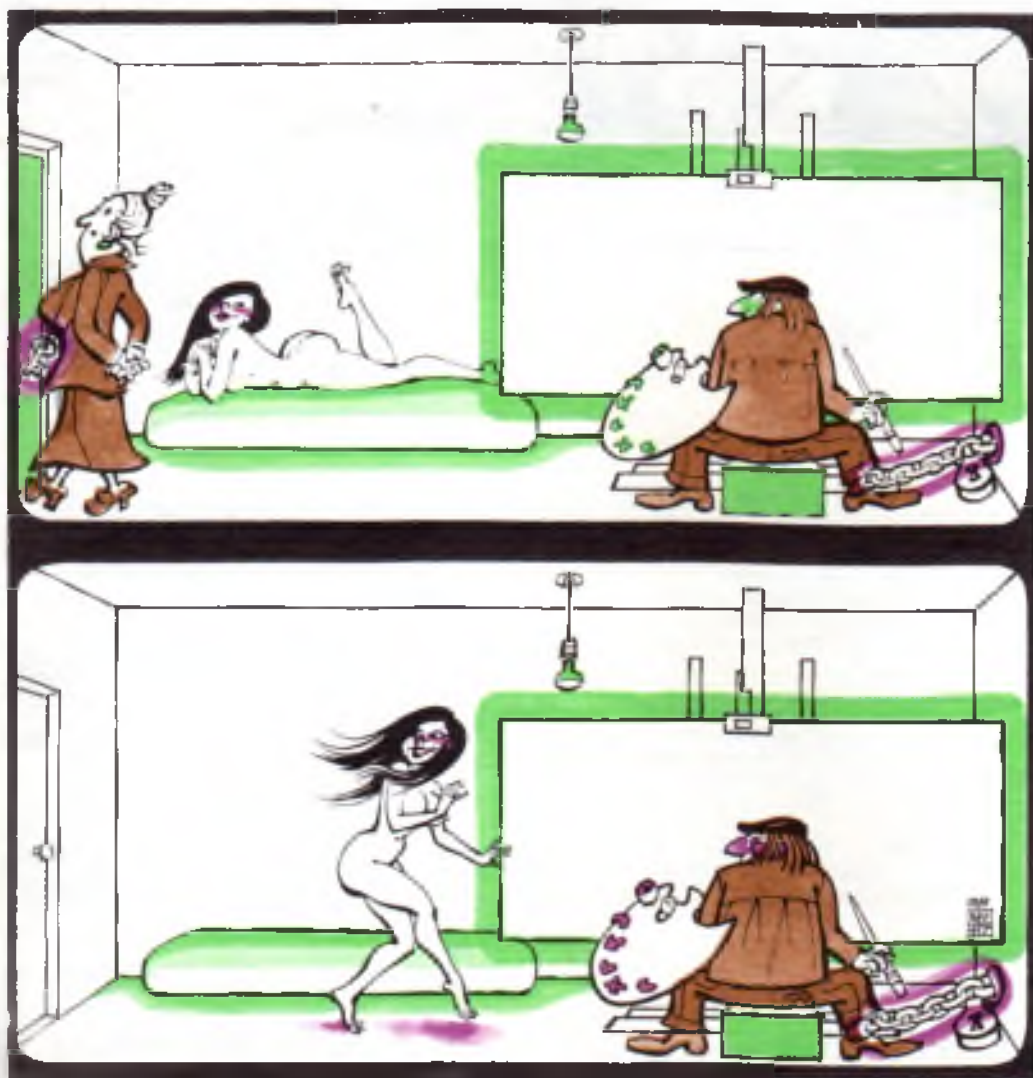
draugam, mīlīgi plikšķinā uz pleca.

Ar rītdienu man jāiet a-linājumā, bet vēl jānodod žādi papīri. Kā par brinumu lēgi tik aizkustinoši atsau-visus parakstus dabūju bez kas gaidīšanas, bez vārdu maiņas, nervozēšanas. Pat na-man izmaksāja šodien, ne-pēc piecām dienām, kā sāku bija paredzēts. Sajūsmir galvu vien grozīju. Redz, nozīmē dzīvot ar tīru sirdi viss tūlīt rit kā pa diedziņu.

Tuvākie darba biedri m. apkampa, pārējie teica sirs-gus vārdus, noveļēja labi pūsties, solīja nepacietīgi gait Vieniņi Dzirkliis turējās non-lus, un viņa ironiskais «āme noslika vispārējās labvēlīt-straumē, kas izbīdīja mani durvīm. Kad tās aizcirtās, es mīrkli apstājos, lai noslauci aizkustinājuma asaras, un dzi-dēju, kā visi kolēģi uzklup Dzirkliim.

— Vai tu nevarēji pievald savu mēli? Jā, jā, es arī sak paldies dievam, vismaz mēne-gaiss būs tīrs, bet neaizmirst ka viņš brauks uz kalniem Tur, pats saproti, visādi va-gadīties. Kāpēc uzkraut sava sirdsapziņai lieku nastu?

A. DUMBRAJS

Mīļo «Dadzīt»!

Strādāju Slokas celulozes un papīra kombi-nātā. Lielas raizes mums, strādājošajiem, sagādā piens. Tas pie mums ne vienmēr laikus ierodas, it īpaši nakts maiņās. Bieži vien parādās tikai no rīta, turklāt saskābis.

«Dadzīt», vai Tu nevarētu pabaidīt pienu, lai tas pie mums ierodas laikus, svaigs un garšīgs? Gribētos arī lielāku tīrību un kārtību jauna-jos cehos. Vai tu, «Dadzīt», šai sakarā nevarētu ar savām adatām vienu otru padurstīt?

A. RIPA,
Jūrmalā

SKURSTENI RASISTIEM

Pēdējā laikā mūsu kaimiņi Eiropā aizvien biežāk pārmet VFR, ka rietumvācu firmas piegādājot ieročus Dienvidāfrikas Republikai. Nolēmu šo lietu papētīt, lai noskaidrotu, cik pamatoti ir šādi pārmetumi.

Viens no eksporta firmas «SUDAFREX» vadotajiem darbiniekiem Būrenbaha kungs labprāt bija ar mieru man parādīt kravas, kas sagatavotas sūtīšanai uz DĀR. Viņš aizveda mani uz Hamburgas ostu.

— Nu ko? Jūs te kaut kur redzat tankus vai reaktīvos iznīcinātājus? — viņš smaidīdams jautāja, kamēr gājām pa noliktavām.

— Nē, — es atbildēju. — Bet sakiet, tehniski taču ir iespējams izjaukt bruņutransportieri, tā detaļas sakraut kastēs un šādā veidā slepus nosūtīt uz DĀR?

— Mūsu dienās viss ir iespējams, — viņš izvairīgi sacīja, — bet pārliecinieties pats! — Būrenbahs atvēra diezgan lielu kasti. — Lūdzul! Vai tad tas izskatās pēc tanka kāpurķēdes?

— Atklāti sakot, izskatās gan, — aplūkojot kastes saturu, atbildēju.

Būrenbahs iesmējās.

— Lūk, ko nozīmē uz aizspriedumiem dibināts viedoklis! Tās taču ir visparastāko uzkarināmo tiltu ķēdes!

Man kļuva kauns par savām aizdomām. Lai slēptu, ka esmu apjucis, strauji pagriežos uz citas kastes pusi un tik tikko nepakritu, uzgrūdiens helikoptera skrūves lāpstīņu saišķim.

— Tām, protams, nav nekāda sakara ar helikopteriem? — es pajautāju.

— Ne vismazākā, — Būrenbahs atbildēja, aci nepamirkšķinājās, un atvēra nākamo kasti.

— Visistākais lielgabala stobrs! — man paspruka.

— Bet, mīlais cilvēk, pat aklaiam taču re-

dzams, ka tie ir gluži parasti taupības krāsniņu skursteni!

— Krāsniņu skursteni Dienvidāfrikai? Vai jums tas nešķiet mazliet... hm... divaini?

— Kas to lai zina, varbūt tur ir cilvēki, kuriem salst. Kas grib taisīt biznesu, tam nav jābrīnās, bet jāpārdod. Vai tad, pēc jūsu domām, mēs nedrīkstētu pārdot eskimosiem ledusskapjus, ja viņi tos gribētu iegādāties?

Nenogaidījis atbildi, Būrenbaha kungs sāka darboties ar kaut kādas plakanas kastes aizslēgiem, bet pēc tam ar plašu žestu nodemonstrēja man tās saturu.

— Tās nav ložmetēju lentas, kā jūs varbūt domājat, bet gan korsešu jostas. — Es palocīju galvu. — Un tās te, — viņš turpināja, — nav vis prettanku minas, bet supermodernas ugunsdrošas pannas!

— Un kas jums ir tais kastes pie sienas? — es paaugstinājos.

— Speciālas caurules pneimatiskajam pastam. Bet jūs jau droši vien domājat, ka tie ir ložmetēju stobri? — viņš man tēvišķīgi uzrita uz pleca.

Es apmulsis nodūru acis, un viņš moži runāja tālāk:

— Nu, lūk, tagad jūs pārliecināties, ka mēs nepiegādājam DĀR pat ūdens pistoles, nemaz nerunājot par īstiem ieročiem un munīciju. Un, galu galā, kam tai tādi ieroči būtu vajadzīgi? Dienvidāfrikai taču jau ir savas atombumbas! Ceru, esat apmierināts ar apskati?...

Viņš steidzīgi izveda mani ārā un iesēdināja savā automašīnā. Tikko sākām braukt, noliktavā atskanēja sprādziens. Es salēcos, bet Būrenbaha kungs rāmi pasmaidīja.

— Nepadodieties panikai! — viņš teica.

— Tas nebija nekāds sprādziens, tur tikai nokārtināts noliktavas aizsargs...

A. POTEKOVSKIS
(«Szpilki», Varšava)

MEISTARDZIEDOŅI

Kāds pāns pa radio paziņoja:

— Pieslēdzamies polu dziesmas galvaspilsētai Opolei!

Dzejnieks Košons izslēdza radio.

— Pārtraide no Opoles var būt interesanta, — baronese Soloveičika sacīja. — Negribi klausīties?

— Negribu, — dzejnieks Košons atbildēja.

— Opole, — priekšsēdētājs Ščavņica teica, — polu dziesmas galvaspilsēta... — Viņš nepatīkami iesmējās. — Mūs ar Opoli vairs nepaktersi.

— Vai tur kas noticis? — baronese Soloveičika brīnījās.

— Nekas nav noticis, — priekšsēdētājs Ščavņica teica. — Dodiet kaut ko iedzert!

Pēc pusstundas dzejnieks Košons pēkšņi paziņoja:

— Mēs ar Ščavņicu reiz dziedājam Opolē.

— Vai tiešām? — baronese Soloveičika jautāja.

— Dziedājam, — priekšsēdētājs Ščavņica apstiprināja. — Uz dāmu veselību!

Baronese steidzīgi ielēja glāzēs pa simtam.

— Jūs dziedājat duetā? — Patašonskis paaugstinājās.

Košons pamāja ar galvu.

— «No tumša meža» un «Krambambuli».

— Ko tu saki, — baronese Soloveičika bija pārsteigta.

— Divus duetus?!

— Vienu, — Košons paskaidroja.

— Es dziedāju «No tumša meža», bet Ščavņica «Kram-

Zviedru plate

- Kāpēc tu esi tik bēdīgs?
- Nupat izlasīju grāmatu ar traģiskām beigām.
- Kas tā ir par grāmatu?
- Mana krājkases grāmatliņa.

Skan telefona zvans. Samieģojušies balss:

— Policija, lūdzu, nāciet ātrāk manam automobilim nozagta stūre ātruma pārslēgs, radio, pulksteņi...

— Tūlīt ieradīsimies.

Pēc pāris minūtēm atkal telefona zvans. Jau žirgtāka balss:

— Es atvalnojos, nevajag braukt, es biju iesēdies aizmugures sēdekli.

Sieva no kūrorta sūta telegrammu vīram: «Jāmaksā par viesnīcu. Sūti naudu!»

Vīrs atbild: «Naudas nav. Sūtu tūkstoš skūpstu.»

Sieva telegrafē uz mājām: «Viesnīcas direktors apmierināts. Nauda nav vajadzīga.»

— Vai jums ir braukšanas tiesības? — inspektors bargi jautā.

— Nav...

— Tad ir labi, citādi es jums tās būtu atņēmis.

bojāta lapa (izgriezumš)

— Nemuzikāli braucēji, — dzejnieks Košons sacīja. — Viņi mūs izmeta uz ielas.

— No estrādes? — baronese brīnījās.

— No perona, — priekšsēdētājs Ščavņica teica. — Mēs dziedājam uz perona. Bet nerunāsim vairs par to. Kopš uzstāšanās Opolē dziesmas mūs vairs absolūti neinteresē.

— Dziesmas mums ir pretīgas, — dzejnieks Košons piebilda.

Kad vakarā gājām mājās, vietējiem iedzīvotājiem bija izdevība paklausīties Košona un Ščavņicas duetu. Acīmredzot omulīgā noskaņā, kas valdīja pie baroneses, bija dzēsusi nepatīkamos iespaidus dziedoņu atmiņā.

Kāda Nicas [Francijā] Hesa apmierināja Pola Menjē prasību šķirt viņa laulību. Tiesas kunglem viņš pastāstīja, ka, gribēdama viņu pazemot, sieva piešuvusi viņa vilnas apakšbiksēm Francijas armijas pogas.

Kāda ASV nacionālā parka sargs Rojs Salivens pārspēja paša uzstādītu pasaules rekordu, šai nolūkā nekustinot ne pirkstu. Sesto reizi viņu ķēra zibens. Arī šoreiz Salivens tika cauri ar izbailēm.

Kāds 50 gadus vecs vīrietis Vāgenā [VFR] mēģināja nosist zobārstu. Policijas iecirknī viņš paskaidroja, ka zobārsts pirms 18 gadiem viņam esot izrāvis 4 veselus zobus.

Par sešiem pārkāpumiem uzreiz tika sodīts kāds franču autovadītājs, ko pēc mežonīgas pakajdzīšanās beidzot izdevās notvert. Sakaitinātie autoinspektori sastādīja protokolus par šādiem pārkāpumiem: 1. iebraukšanu aiz-

liegta zonā, 2. braukšanu ar neaplaustu ātrumu, 3. nepaklausīšanu autoinspektoru pavēlei apstāties, 4. braukšanu ar nolietotām riepiņām, 5. priekšējā stikla līrītāja trūkumu, 6. automobiļa neapdrošināšanu pret nelaimes gadījumiem.

Rietumvācijā pastiprinās pret progresīvajām aprindām vērstas akcijas.

Laikrakstu ziņa.

19 gadus veco Mesinas [Itālijā] skaistuli Paolu Brešano ievēlēja par Itālijas skaistuma karalieni. Pēc svinīgās ceremonijas Paola devās uz apdrošināšanas sabiedrību un apdrošināja savas kājas par 500 miljoniem liru. Lieta tā, ka tikko levlētā mīsa Itālija ir vietējās sieviešu futbola komandas centra uzbrucēja.

Kāda Frankfurtes [VFR] tiesa notiesāja 40 gadus vecu bezdarbnieku uz 3 mēnešiem cietumā par braukšanu bez maksas sabiedriskajos satiksmes līdzekļos. Tiesnesis deva bezdarbniekam padomu nopirkt velosipēdu un braukt ar to, ja jau viņam nav naudas biļetes iegādei.

Kādā Kornvolas [Anglijā] pārtikas veikalā karājas plakāts ar šādu tekstu: «Mēs lūdzam visus pircējus, kas par katru cenu grib ienākt veikalā pa izejas durvīm, darīt to atmuguriski!»

Atbilde uz jautājumu, vai Oristano [Sardīnijā — Itālijā] municipalitātes ēka ir rekonstruējama vai nē, nokrita burtiski no debesīm. Īsi pirms atklātās sēdes sapulē zāles griesti iebrauca.

Š. g. 16. novembrī 40 gadu vecumā no mums šķīrās žurnāla ilggadējais līdzstrādnieks mākslinieks VILIS ZAĶIS.

Viņš bija gaišs cilvēks. Gan sejā, gan pēc dabas — kā saules apspīdēts. Viņš mīlēja visu skaisto un skaistumu radīja pats. Viņam patika ļautri joki un asprātīgas sarunas. Ar viņu bija viegli kopā strādāt.

Daudzus gadus viņu nomāca jauna slimība, bet viņš tai nepadevās. Viņš darīja savu darbu, zīmēja ļautras, asprātīgas karikatūras, ko nodeva skatītāju vērtējumam izstādēs un publicēja daudzos žurnālos gan mūsu zemē, gan tālu aiz tās robežām.

Vilis Zaķis vienmēr atcerēsimsies kā talantīgu karikatūristu, atsaucīgu biedru un sīrsnīgu cilvēku. Tāds viņš paliek mūsu piemiņā.

«DADZIS»

bojāta lapa izgriezums

1957. gada 12. augusta lēmumu Latvijas Valsts lauku celtniecības un projektēšanas institūts nodots Lauksaimniecības ministrijai. Institūtā tiks izveidota projektu tehnoloģijas un vispārējās celtniecības daļa. Līdz šim šādas daļas, kas izstrādā projektu tehnoloģiju, institūtā nebija. Lauksaimniecības ministrija uzskata, ka Valsts lauku celtniecības projektēšanas institūts, izveidojot projektu tehnoloģijas grupu, uzlabos projektu dokumentācijas kvalitāti.

17. numurā «Dadzis» rakstīja arī par likstām ar piepūšamo sporta zāli Liepājā.

Liepājas pilsētas Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks sola, ka zāle tiks uzcelta līdz šā gada 15. novembrim, bet palīgelpas nodos ekspluatācijā līdz 1978. gada 1. janvārim.

18. numurā «Dadzis» nepatika zārku pasūtīšanas kārtība Balvu sadzīves pakalpojumu kombinātā.

Sadzīves pakalpojumu ministra vietnieks b. Bočarovs paskaidro, ka pasūtījumu pieņēma Korņejeva no darba atbrīvota.

— Un lekaliet pauri: nevis mana rūpnīca sa-
indē ezeru, to saindē nosprāgušās zivis!

«People's World», Sanfrancisko

— Jūsu receptē, ser, nav iespējams izlasīt nevienu
vārdu, vienīgi jūsu pakalpojuma cena uzrakstīta
skaidri.

«Punch», Londona

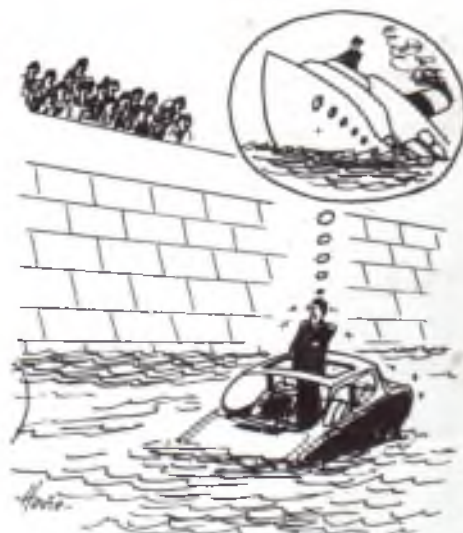

«Eulenspiegel», Berlīne

— Jūsu augstība atkal ir vinnējusi valsts
loterijā!

«New Yorker», Ņujorka

«Quick», Mīnhene

«Uzica», Bukareste

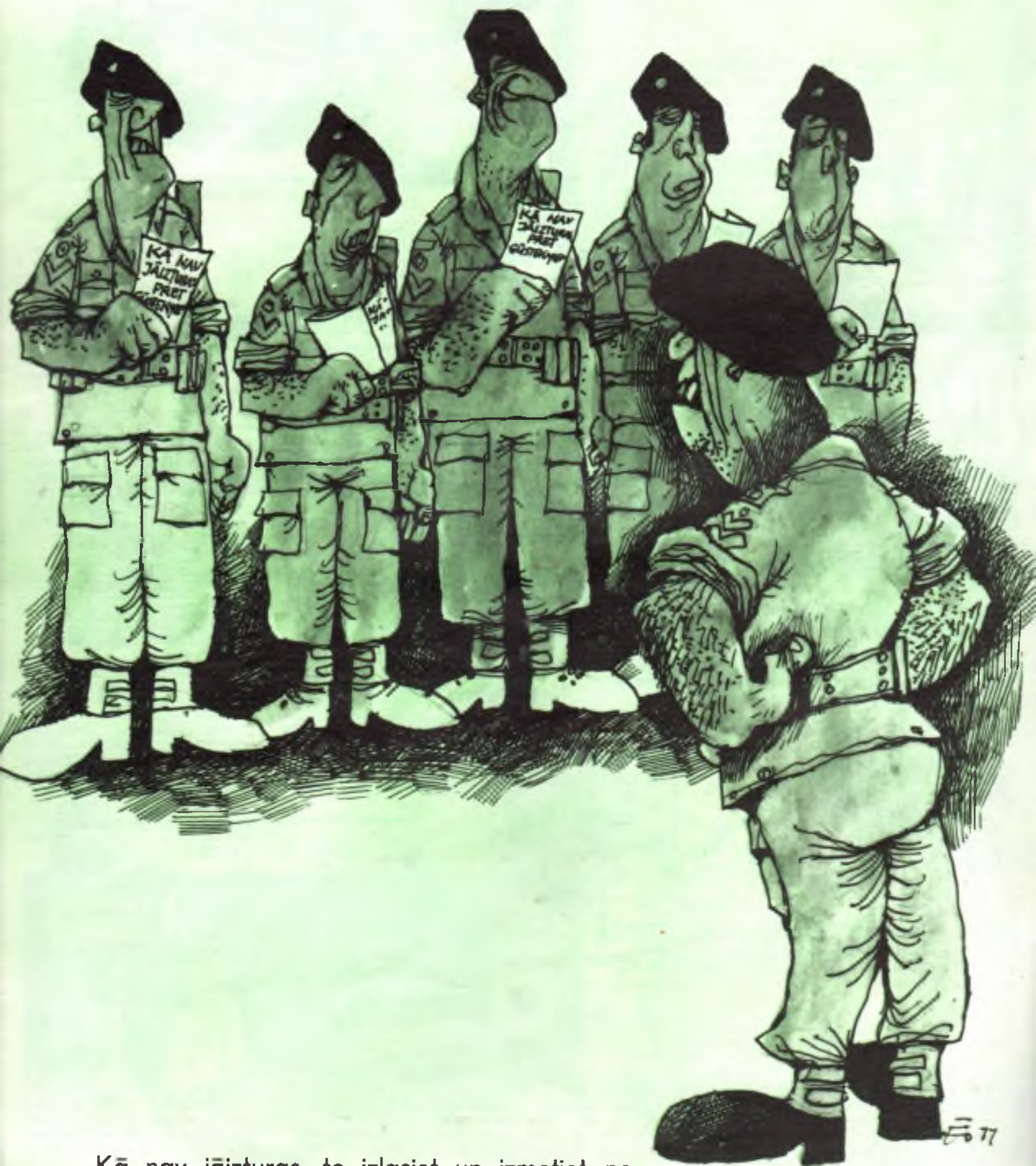

— Man šī rotaļa jau apnikusi, Tom. Ja tu domā, ka
es skriešu ārā uz ielas un saukšu palīgā, tu maldies.

«Punch», Londona

Britu armijas pavēlniecība, lai nomierinātu sabiedrisko domu, izdevusi saviem kareivjiem Ziemeļīrijā brošūru «Kā nav jāizturas pret gūstekņiem». Armijas zvēribas pret Ziemeļīrijas iedzīvotājiem turpinās.

Laikraksta ziņa.

— Kā nav jāizturas, to izlasiet un izmetiet no galvas! Kā jāizturas, to es jums parādīšu!